

Pyhäjärvi

Maanantai 19. toukokuuta 2014

Pyhäjärveläisyyden vaali - Karjalan puolustaja

N:o 5 59. vuosikerta

Taidokkaat valon kuvaajat Nikolai Tscherbakoff-Tervakorpi ja Laila Pullinen Kouvolan taidemuseossa

Meistä pyhäjärveläisjuurisista monille läheinen taidemaalari **Nikolai Tscherbakoff-Tervakorpi** (1886-1960) ja nykypäivien yksi kuuluisimmista kuvanveistäjistä, Terijoella 21.7.1933 syntynyt **Laila Pullinen** (oik. **Ramsay**) ovat teoksineen yhtä aikaa esillä 31.8.2014 asti jatkuvissa näyttelyissä Kouvolan taidemuseossa.

Näyttelyiden teemoiksi on valittu valo. Tscherbakoff-Tervakorven näyttelyn nimenä on Veden valoa siksi, että tämän maisema- ja merimaalarin merkittävimmissä teoksissa taiteilija kuvaa Laatokan merimaaisemia ja valon heijastuksia vedessä ja taivaalla kaikkina vuodenaikoina. Pullisen näyttelyn nimeksi on valittu Valon kaari. Hänen teoksissaan toistuu tekniikasta riippumatta kaari, joka merkitsee hänelle positiivista voimaa ja energiaa.

Ympäri maailmaa tunnettu kuvanveistäjä
Noin 80 teosta käsittävissä Laila Pullisen upeassa 80-vuotisjuhlanäyttelyssä nähdään teoksia kansainvälisten mittojen taiteilijalta, jonka töitä on esitelty ympäri maailmaa mm. Venetsian, Pariisin ja Sao Páolon biennaaleissa ja Mont-

realin maailmannäyttelyssä. Kouvolaan nähtävä, eri vuosikymmenille ajoittuva veistosten ja piirrosten kokoelma on Teresia ja Rafael Lönnströmin Säätiön museoiden koostama. Teokset olivat 28.9.2013-5.1.2014 nähtävänä Rauhalla sijaitsevassa Lönnströmin taidemuseossa.

Avajaisissa Kouvolaan 7.5.14 näyttelyn esittelyt taiteilijan poika **Jean Ramsay** kertoi näyttelyn tuoreimman työn olevan tältä vuodelta 2014.

Valon kaari -näyttelyn teokset kertovat voimallisesta liikkeestä, jonka Laila Pullinen saa aikaan ja katsojan aistittavaksi veistosten materiaalissa luonnon omia muotoja hyödyntäen. Esimerkkinä tästä kerrottakoon kokoelmassa mukana mm. olevasta mielenkiintoisesta teosparista Oma kuva, Niistä ensimmäinen on Roomassa Villa Lanten pihalla kasvaneen päärynäpuun kannosta kuvanveistäjän muotoilema (1962), alkuaan nimen Vapautuminen saanut vesitos. Myöhemmin (2004) nimi muuttui Oma kuvaksi, kun teos valettiin pronssiin.

Kuvanveistäjä Laila Pullisesta laajemmin kiinnostuneille suosittelemme muutama kerran kokemusteni perusteella myös käyntiä

Vantaalla Sotungissa Nissbackan kartanossa. Siellä on kesäisin on avoinna (1.6.-31.8.) Laila Pullisen suuri-kokoisista teoksista koostuva, ympärivuotisesti vanhojen puiden ja hyvinhoidettujen nurmikoiden lomaan sijoittuva veistospuisto kahtena päivänä viikossa, keskiviikkoisin 12-18 ja sunnuntaisin 12-16. Kokoelman esittely sunnuntaisin klo 14.

Veistospuiston alueella sijaitsee myös mm. taiteilijan ateljee. Vuodesta 1900 tilaa isännöi maanviljelysneuvos **Axel William Ramsay**. Tilalla oleva vanhojen puiden muodostama puiston vanhin puu on 1500-luvulta.

Nikolai Tscherbakoff kotiutui pysyvästi Vpl. Pyhäjärvelle

Kouvolan taidemuseon Tscherbakoff-Tervakorpi - Veden valoa näyttelyn koostamisesta on vastannut **Martti Juutilainen**, hänen teostensa kouvolaalainen ke-

räilijä ja taidekauppias.

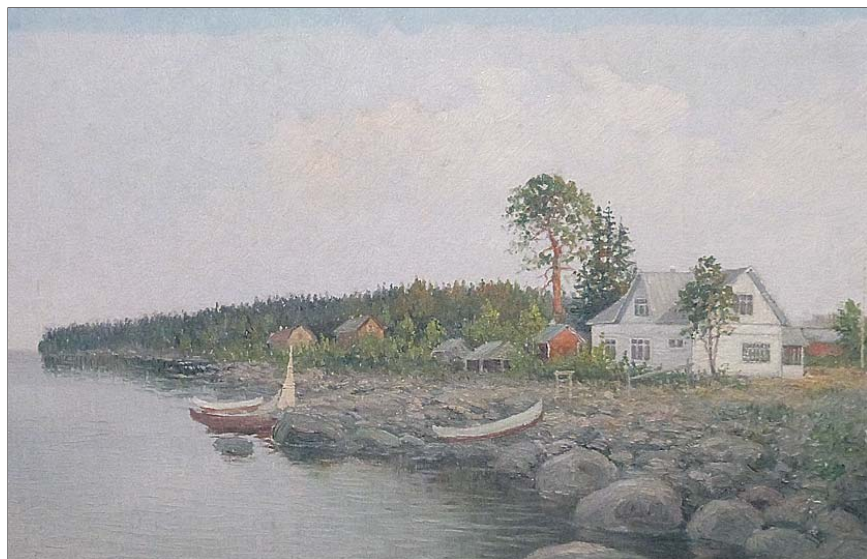
Eri puolelta Suomea pääasiassa yksityisiltä henkilöiltä ja -kokoelmista on saatu esille yhteensä 38 työn kokoelma, missä pääpaino on taiteilijan Laatokka-aiheisilla maalauksilla ja maisemilla ja merimaalaukset Laa-

tokalta muodostavatkin merkittävän osan hänen tuotannostaan. Esimerkkejä löytyy myös asetelmista, kukka-aiheista ja henkilökuvista, joita hän teki myös tilauksesta mm. pyhäjärveläisiin ja käkisalmelaisiin koteihin. Muutamia ei näyttelyssä esillä olevia taiteilijan teoksia on myynnissä Kouvolaan Juutilaisen liikkeessä Mart-Artissa.

Näyttelyn yhteydessä ilmestyi mm. pitäjaseurassamme aihepiiristä 2012 esitelmöineen Maj-Lis Tykkyläisen kirjoittama näyttelyjulkaisu Nikolai Tscherbakoff-Tervakorpi Veden valoa.

SIVU 7

Jean Ramsay, Laila Pullisen poika, on ollut koostamassa kuvanveistäjä-äitinsä näyttelyä ja esitteli sen avajaisissa.

Taiteilijan ikuistama kotitalo Vpl. Pyhäjärven Sortanlahdesta, missä hän asui puolisonsa Lydia Kaukisen, Tscherbakoff, ja lastensa kanssa. Kuvat: Kari Kyander.

Tavoitteena MM-kisat

Karjalan Liiton kannustaman kiekonheittäjä Salla Sipposen seuraavana tavoitteena on menestys MM-kisoissa.

SIVU 2

Sankarivainajaa saattamassa 70 vuotta sitten

Pyhäjärveläinen Heimo Äikäs oli yksi jatkosodassa kaatuneista sankarivainajista. Kuvasa Heimon hautajaisissa edessä vasemmalta Tuomo, Heta ja Hely (vanhemmat Toivo ja Helmi Äikäs), Tuomon takana sisaruksista nuorin Erkki Äikäs. Keskellä vasemmalta Eino ja Aune Äikäs, Helmi Äikäs, Tyyne Äikäs (myöhemmin Saresma), välissä tuntematon, Heimon äiti Helena Äikäs (o.s. Nousiainen), Maija Äikäs ja Raakel Kukko (vanhemmat Hilma o.s. Äikäs ja Heikki Kukko). Takana vasemmalta Matti Äikäs, Viljami Äikäs, Heimo Nousiainen, Rauha Tuomainen (o.s. Äikäs) sekä Toivo ja Helmi (o.s. Karonen) Äikäs.

SIVU 5

19. toukokuuta 2014

Karjalaiset ja EU

Tämän lehden ilmestyessä Euroopan Unionin vaalit ovat käsillä. Ei ollut ilman muuta selvää, että Suomestakin tuli varsin nopeassa tahdissa unionin jäsen, kun se aika koitti. Silloiset poliittiset johtajamme tekivät myönteisen päätöksen unioniin liittymisestä, vaikka kansalaisten keskuudessa oli myös vastustusta ja epäilyjä unionia kohtaan.

Viime aikoina useissa EU-maissa, myös Suomessa, ovat unionia vastustavat äänet voimistuneet. Joissakin maissa on jopa esitetty uutta äänestystä kuulumisesta EU:hun. Suomessa puoluekarttamme uusin jäsen on meillä äänekäimmin arvostellut unionia. Demokratiaan kuuluu täysi vapaus olla asioista eri mieltä, niin myös tässä kysymyksessä. EU:n jäsenyys on tuonut tullessaan myös Suomeen paljon lakeja ja "direktiivejä", jotka ovat synnyttäneet lisää byrokratiaa, mutta se on tuonut mukanaan myös paljon hyvää.

Mikään taho, joka edustaa kantaa, jonka mukaan Suomen tulisi erota EU:sta tai vähintäänkin palattava omaan rahaan, ei pysty osoittamaan, että silloin parempi kehitys olisi millään lailla taattu. Sen sijaan pystytään osoittamaan, mitä hyötyä EU:sta ja yhteisestä valuutasta meille on ollut. Olemme lopultakin päässeet vakaaseen valuuttaan ilman jatkuvia devalvaatioita, joita markan aikana toimeenpantiin. Yhteinen valuutta helpottaa asioiden hoitoa jäsenmaiden kesken. Mahdollisuus siirtyä maasta toiseen joko lomailun tai työnteon merkeissä on myös tullut yksinkertaisemmaksi. Kulttuurivaihto on EU:n sisällä vilkastunut.

Toisinaan on otaksuttu, että EU tekisi jäsenmaiden kulttuureista samankaltaisia, mikä tulisi toteutumaan suurten jäsenmaiden ehdoilla. Näin ei kuitenkaan ole tapahtunut, vaan pienetkin maat ja niiden omat alakulttuurit ovat entistä paremmin päässeet esiin koko unionin alueella ja myös sen rajojen ulkopuolella. Meille karjalaisille on tästä pelkkää hyötyä.

Äänestämättä jättäminen EU:n parlamentin vaaleissa on sekin demokraattinen oikeus, mutta varsinkin pienet maat voivat vaikuttaa EU:n asioihin parhaiten vain mahdollisimman suurella äänestysaktiivisuudella. Siis vaaliurnille, pyhäjärveläiset!

JUHANI FORSBERG
Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön
hallituksen varapj

Pyhäjärvi-juhlat
Ikaalisissa
19.-20.7.2014

Naiskolmikko jatkaa Karjalan Liiton johdossa – Uosukaiselle Pro Carelia

Karjalan Liiton liittokokous valitsi naiskolmikron jatkamaan liiton puheenjohtajistossa. Puheenjohtajana jatkaa kansanedustaja **Marjo Matikainen-Kallström**, 1. varapuheenjohtajana talousneuvos **Maija-Liisa Lindqvist** ja 2. varapuheenjohtajana suunnittelija **Eevaliisa Kurki**.

Huhtikuun 26. päivänä pidetyssä liittokokouksessa hyväksyttiin Karjalan kulttuuriyhteistyön ohjelma sekä liiton toiminnan ja talouden päälinjat tulevalle kolmivuotiskaudelle.

Kokouksessa vahvistettiin Karjalan Liiton toiminta-ajatus ja arvot, jotka ovat karjalaisuus, yhteisöllisyys ja elämänmyönteisyys. Karjalan Liitto on elinvoimainen kaikkien suomalaisten karjalaisuuden foorumi. Se edistää karjalaista kulttuuria, tuo esille karjalaisen identiteetin suomalaisuudessa ja ylläpitää vuorovaikutusta Karjalan alueeseen.

Karjalan Liitto on karjalaisen kulttuurin edunvalvoja ja sen sanansaattaja. Liitto tekee vahvasti yhteistyötä Karjalan alueella

rajan molemmin puolin, ja on vahvasti mukana Karjalan alueeseen liittyvässä keskustelussa.

Karjalan Liiton liittovaltuuston puheenjohtajaksi valittiin jatkamaan ministeri **Matti Puhakka**. Varapuheenjohtajaksi valtuustoon valittiin kansanedustajat **Anu Urpalainen** ja Pyhäjärvi-juurinen **Antti Kaikkonen**.

Karjalan Liitto ry:n hallitus on myöntänyt valtiotneuvos **Riitta Uosukaiselle** Karjalan Liiton Pro Carelia -ansiomerkin merkittävästä toiminnasta karjalaisen kulttuurin ja identiteetin tunnetuksi tekemisessä. Riitta Uosukainen on rouva Karjala. Hän on upea esimerkki vahvasta karjalaisesta vaikuttajanaisesta. Hän on toiminut merkittävässä valtiollisissa tehtävissä ja on tällä hetkellä ainoa valtioneuvos Suomessa. Hän on suosittu juhlapuhuja Karjalan Liiton ja sen jäsenyhteisöjen tilaisuuksissa.

Liittokokouksessa palkittiin myös karjalaisia yhteisöjä toimintakilpailuun annettujen tietojen pohjalta.

Karjalaisseurojen piireistä kolmen parhaan palkinnon pokkasivat ykkösjajallaan Karjalaisseurojen Satakunnan piiri ry, toiseksi tuli Karjalaisseurojen Kymenlaakson piiri ry ja kolmanneksi Karjalaisseurojen Keski-Suomen piiri ry.

- MRT

Lähde:
www.karjalanliitto.fi

Riitta Uosukainen.

Palkintoja aktiivisesta toiminnasta ropisi Karjalaisseurojen Satakunnan piiriin ja Porissa toimivien seurojen piikkiin. Piirin sihteeri Raimo Hannukainen, puheenjohtaja Jouko Hämäläinen ja Karvian Karjalaseuran puheenjohtaja Merja Holkko kävivät niitä noutamassa. Kuvat: Kaarina Pärssinen.

Pyhäjärveläisjuurisen Salla Sipposen tavoitteena on MM-kisamenestys

Karjalan Liiton liittokokouksen yhteydessä huhtikuun lopulla palkittiin paitsi jäsenseuroja aktiivisesta toiminnasta, myös kannustusta ansainneita nuoria urheilijoita.

Anton Talvion stipendin saivat taekwondossa menestynyt viipurilaisjuurinen, espoolainen **Jenna Partanen**, 18 v. Toisena stipendin sai keuruulainen **Salla Sipponen**, joka on 19-vuotias menestynyt kiekonheittäjä.

Hänen juurensa ovat isoisan kautta Vpl. Pyhäjärvellä. Siellä 1928 syntynyt noitermaalainen, nykyään Keuruulla perheineen asuva **Esko Sipponen** on mm. avustanut lehteämme kirjoituksillaan, viimeksi 3/2014 numerossamme.

Salla Sipponen ei päässyt Karjalan Liiton palkitsemistilaisuuteen, sillä hän oli juuri harjoitusleirillä Portugalissa, mutta saimme häneen yhteyden Suomeen tulon jälkeen.

Salla Sipponen on nyt talvella valmistunut ammattioppilaitoksesta Mäntästä sisustajaksi. Saavutuksistaan urheilijana hän kertoo seuraavaa:

– Ennätykseni naisten 1 kilon kiekolla on 52,34 metriä Kuulun nuorten maajoukkueeseen sekä Suomen Urheiluliiton EM-ryhmään ja tavoitteinani kesäl-

le 2014 on pistesija 19-vuotiaiden MM-kilpailuissa USA:n Oregonissa, mikäli Kalevan Kisoissa ja oman ennätyksen parantaminen.

Sallankin ensimmäinen kilpaurheilulaji oli korkeushyppy. Kiekonheitto valikoitui pääalajiksi 16-vuotiaana. Hänen saavutuksensa ovat vuonna 2012 voitettu N17 SM-pronssi, viime vuonna 2013 ensimmäinen N19 halli SM-kulta ja kesän SM-kulta sekä lisäksi 19-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruus ja 19-vuotiaiden EM-kisojen 13. ja Kalevan kisojen 10. Tänä vuonna Sallan saavutuksena on jo N19 halli SM-kulta.

Kiekonheittäjänä menestyneen Sallan vanhemmilla, **Tero** ja **Marja Sipposella** on toinenkin kilpaurheilua harrastanut tytär. Sairaanhoidajaksi Jyväskylässä valmistumassa vuoden lopulla oleva **Sirkka Sipponen** voitti vuonna 2008 16-vuotiaiden SM-kultaa korkeushypyssä tuloksella 171. Tero Sipposen kertoman mukaan Sirkka suunnittelee opinnot päätettyään palaamista kilpaurheilun piiriin.

Vpl. Pyhäjärvi-lehti onnittelee Salla Sipposta hyvästä urheilu-urasta ja stipendistä ja toivottaa menestystä kilpailukausien jat-

Kiekonheitto valikoitui Salla Sipposen pääalajiksi 16-vuotiaana.

kuessa! Onnittelemme myös Sallan vanhempia ja isovanhempia – ennakkoluulon nuorten kannustaminen ei niin tavanomaisissa lajeissa johtaa jatkos-

sakin menestymiseen ja kuniaan!

KAARINA
PÄRSSINEN

Isien sodanaikaiset puhdetyöt esillä

Vpl. Pyhäkylä-Seuran vuosikokous pidettiin 26.4.2014 Kinnalan Koukulla. Tilaisuus aloitettiin yhteisellä ruokailulla, jonka jälkeen tutustuttiin ”Isien puhdetyöitä” esittelevään näyttelyyn. Monet paikalla olleet olivat tuoneet esittelyyn isien töitä. Pöydän vieressä viivähdettiin pitkä tuokio, sillä monilla paikalla olleilla oli omakohtaista kerrottavaa esineistä.

Ennen varsinaista kokousta **Maila Hägglund** esitteli Pyhäjärven valtausta jatkosodan alussa. Hän oli laatinut Pyhäjärven pitäjäkartan päälle peitepiirroksen suomalaisten joukkojen etenemisestä.

Pyhäjärven valtausta on käsitelty mm. Pyhäjärven historiassa varsin pintapuolisesti ja onkin paikallaan jatkossa sotapäiväkirjoista täydentää tapahtumien todellista kulkua ja saattaa niitä merkityksi halukkaiden tietoisuuteen. Sotasurmat-tietokannan mukaan Vpl. Pyhäjärven alueella kaatui jatkosodassa vajaat 23 sankarivainajaa, heistä

suurin osa juuri Pyhäjärven valtauksen taisteluissa.

Seuran puheenjohtaja **Mauri Hauhia** toivotteli kokousväen tervetulleeksi ja puhetta johtamaan valittiin **Antti Kaasalainen** ja sihteeriksi **Seija Jokinen**. Rahastonhoitaja **Jukka Pusa** esitteli tilit. Kuultiin seuran toimintakertomus viime vuodelta ja toiminnan tarkastajan lausunnon kuultuaan kokous hyväksyi tilinpäätöksen ja hallitukselle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus vuoden 2013 toiminnasta.

Hallitukseen valittiin puheenjohtajaksi Mauri Hauhia ja muiksi jäseniksi Maila Hägglund, Jukka Pusa, Seija Jokinen, Veikko Niukkanen, Kauko Hinkkanen, Irma Karppanen, Aino Pöyhönen, Reini Kukko ja Veikko Pitkänen. Toiminnan tarkastajaksi valittiin Pertti Tikka ja varalle Antti Kaasalainen.

Kokouksen yhteydessä todettiin koulupiirin kirjaa olevan vielä saatavilla.

Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön aikoinaan kustantaman ja Pentti R. Lehtosen kirjoittaman Taubilan kuvateoksen painoksen todettiin olleen niin pienen, että se loppui jo muutama vuosi sitten. Koulupiiriläisillä saataisi olla vielä arkistoissaan lisää valokuvia ja erilaisia kertomuksia ja vuosikokous antoikin hallituksen tehtäväksi tutkia mahdollisuutta uuden Taubila-kirjan aikaansaamista.

Varsinaisten kokousasioiden jälkeen paikalle kutsuttu emeritus museonjohtaja **Esko Pietilä** kertoi Huitisten kirkkoon sijoitetun entisen Vpl. Pyhäjärven kirkon alttaritaulun löytymiseen ja restauroimiseen liittyviä vaiheita. Monien onnistuneiden yhteensattumien ansiosta Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön kustannuksella arvokas alttaritaulu restauroitiin taidekonservattori **Janusz Wanickin** suorittamana.

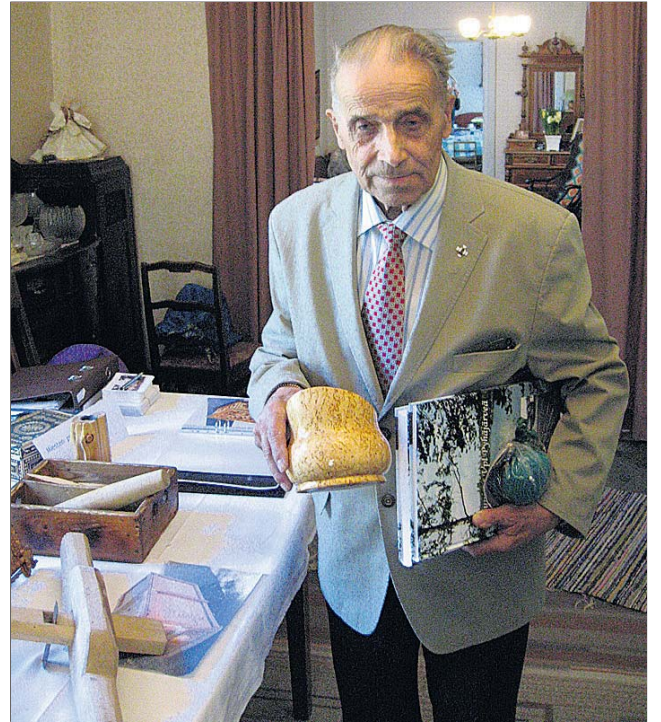
Kirkkohallituksen myötävaikutuksella Huittisten kivikirkkoon saatiin 30

vuotta sitten tämä arvokas alttaritaulu sijoitetuksi. Paikalla olleet seuran kunnia-puheenjohtaja **Toivo Hinkkanen** ja säätiön entinen asiamies **Reino Äikiä** muistelivat yhdessä Esko Pietilän kanssa niin alttaritaulun kuin hieman myöhemmin Pyhän Olavin kirkkoon ja Sastamalan seurakuntakeskukseen sijoitettujen krusifiksien kunnostusvaiheita.

Mauri Hauhia ja Jukka Pusa luovuttivat Esko Pietilälle ”Kaunista Vpl. Pyhäjärveä” kirjasarjan.

Hallituksen kokouksessa valittiin varapuheenjohtajaksi Maila Hägglund, sihteeriksi Seija Jokinen ja rahastonhoitajaksi Jukka Pusa. Valittiin työvaliokunta ja perinnejaosto hoitamaan käytännön asioita. Hallitus kokoontuu seuraavan kerran Ikaalisten juhlien yhteydessä heinäkuussa.

REINO ÄIKIÄ

Emeritus museonhoitaja Esko Pietilä tarkastelee näyttelyesineitä.

Isien puhdetyö-näyttelyyn oli saatu runsaasti vanhoja käsitöitä. Kuvat: Mauri Hauhia ja Reino Äikiä.

Seuran puheenjohtaja Mauri Hauhia ja kokouksen puheenjohtaja Antti Kaasalainen avaamassa kokousta. Taustalla Maila Hägglundin peitepiirros Pyhäjärven valtauksesta jatkosodassa.

Viisvuotias vei vankmiehel evväitä

Mie olin viis vuotta.

Äit sano: Mäne sie vie-mää vankmiehel evvää, ko mie en täs kerkii ja isomat on koulus. Hää on Alangon niityl kyntämäs. Ossoat sie sin?

Ossoan, mie sano. Myö käyti kevväil virpovitsoi hakemas.

No sit, äit sano ja alko tehä evvää. Hää kaato pulluo maijon, leikkas leiväpalat, pan voita välli ja käärais ne sanomalehe sis-sää. Mie pani kengät jalkaa. Ne ol vähä isot, velpojalt pieniks jääneet. Äit toi mui sinist takki.

Paa takki päälleis, hää sano. Kylmä tulluo. Ja muista männä tie reunaa, ko siel ajaa ne armeija autot. Tuo sit pullo takasi.

Mie mänin polkuu kuja-sil. Aurinko paisto ja ol lämmintä, vaik olik jo syksy. Ruohos ol kasi. Vēs seiso kuja kuopis. Mie niit väisteli tai hyppeli yl. Mei talo raunio kohal pääs kylä

tiel ja mie läksi Savmäel päi. Siin ol toisel puolel Tahvo talo ja toisel Hatak-ka. Sit tul se viime kesän palant talo. Se sytty, ko hyö olliit rikkittämäs lutikoit. Myö katsottii Tahvo ikkunast ja pelättii, ko se tul nous taivaal.

Auto tul iest, se ol niit armeija issoi ruskeit kuormureit, mis ol ressu peäl. Mie ain ajatteli, et mitä siel sisäl vieti, ranaattiloit vai vainajii. Tiel jäi vähä niuku kirassi haju.

Näytyl läks tie oikial kael. Siin ol pien metsämatka enne ko pelloreuna näky. Vankmies män pois päi hevose peräs. Ohjat ol niska takan, niin ku isäkki ko hää kynt. Ol hää jo monta viiluu kerint keäntää kahelt saarakkeelt.

Mie jäi siuhe uottamaa, jot hää tulluo toist puolt takasi.

Järvie ei näkynt, ko siin ol nii paljo pajui ies. Por-talo raunio kohal pääs kylä

moottor papatti ja puim-kone ulvahtel. Hää ol saant hevose käännetty. Myö saatii lainahevone ko omat hevoset ol sovas. Ruuna ol vaaliaruskia. Hää ol iso ja laiska.

Ko hyö tullit lähemmäs, ni mie nosti pulloo, jot hää huomais.

Vankmies pysähytti ruunan ja pan ohjat aura sarvie. Hää otti laki pois, pyyhk hikke naamalt ja tul oja reunal. Mie annoi evvää ja hää istu pientareel syömää. Miekii käin siuhe istumaa ja katsomaa, ko hää aukais korki ja ryyppäs maituo, enneko otti leivä paketist. Koko aja hää ol totine, ei virkkant mittää, enkä mie-kää. Mitä siin ois osantkaa.

Ruuna torkku peä alas-päi. Kyll ol märkä. Siin hää ol samal jalasijal. Mie mäni nyhtämää heinää oja reunal ja vei häne ettee. Siit hää alko hamuta.

Vankmies ol syönt leivä, ryyppäs pullost ja kiers kor-

ki kii. Mie käi taas istumaa. Hää repäs lehereunast palase, otti taskust pussi ja sielt kessuu, kiers sätkää ja sytytti. Sotilaa vaatteet hänel ol, mut ne olliit ervärisii ko mei sotilail. Muuta er-roo miust ei olt häne ja meijä sotilaje välil.

Siin hää puhaltel savuloi, katso vaa yhtee paikkaa ja ol vaa totine. Eihä häne loitkaa mittää nauramise aihet, vangil.

Miu tek miel jo lähtiä, mut oisi tahtont pullo muk-kaa. Siin ol viel maituo. Hää tietyst oattel juuva viel sitko janottoa. Nii mie läksi takasi. Metsä rajas mie viel katsoi, nii hää istu oja reunal iellee.

Metsä kohal mie lauloi Porilaiste marssii. Vankiloi myö ei pelätty, tesanttei pe-lättii.

Koton mie koiti selittää äitil, miks se pullo jäi sin.

ANTI-HEIKI POIKA
Noitermaasta

vpl. Pyhäjärvi

Kotisivut osoitteessa:
www.karjalanliitto.fi/vplpyhajarvisaatio

* Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön 60-vuotishistoriikki.

136 sivua, runsaasti valokuvia ja muisteluja niin säätiön alkua ajoilta kuin eri paikkakunnilla pidetyistä juhlista ja muista pyhäjärveläisten tapahtumista. Hinta 20 euroa + postikulut.

* **Reino O. Kukko ja Kaarle Viika, Vpl. Pyhäjärvi** v. 1989 ilmestynyt kuvateosta edelleen saatavissa. Runsaan kuvamateriaalin lisäksi kirjassa on laaja historia-osuus entisestä kotipitäjästämme sekä murre-sanasto selityksineen. Hinta 25 euroa + postikulut.

* **Isännänviiri** (suunnittelu Kaarle Viika) koko 45x400 cm. Hinta 75 euroa + postikulut

* **Vpl. Pyhäjärvi pöytästandaari** (suunnittelu Kaarle Viika) jälleen saatavana hinta 42 euroa + postikulut.

Tilaukset:
Pirjo Kiiala
Lamminkankaantie 12
33420 Tampere
puh. 044-2815047
pirjo.kiiala@gmail.com

Kirkonsanoma

Kukkaloistosta uuteen elämään

Jälleen kerran talven routa on väistynyt ja kevään kukat kertovat kesän lähestymisestä. Kasvun ihme on monelle meistä jatkuvan ihastelun ja ihmettelynkin aihe. Syksyllä luonto näytti kuolevan. Musta maa ilmensi havainnollisella tavalla kaiken katoavaisuutta. Nyt keväällä samasta mulasta nousee toinen toistaan ihastuttavampia kasveja. Ne tuntuvat kertovan, että elämä voittaa ja kuoleman ote jää sittenkin toiseksi.

Raamatussa kerrotaan hyvinkin monessa ei yhteydessä kasveista ja kukista. Uudessa testamentissa mainitaan 120 eri kasvilajia. Viiniköynnös, öljypuu, viikunapuu ja monet kukat ovat eri tapahtumien yhteydessä havainnollistamassa erilaisia asioita.

Kukkien kukoituskausi on varsin lyhyt. Huhti-toukokuussa Lähi-Idän kedoilla suorastaan loistavat lukuisat unikot. Ne peittävät isoina punaisina mattoina suuria niittyalueita. Unikot puhkeavat kukkaan suhteellisen myöhään, pääsiäisen ja helluntain välisenä aikana. Silloin puhaltuu usein kuuma itätuuli. Se varistaa niiden terälehdet parin, kolmen päivän sisällä.

Kun unikkojen kauneus lakastuu näin nopeasti, ne muistuttavat myös meitä katoavaisuudesta. Ensimmäisen Pietarin kirjeen sana ilmaisee asian selkeästi: ”Sillä ihminen on kuin ruoho, ihmisen kauneus kuin kedon kukka. Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, mutta Herran sana pysyy iäti. Juuri tämä sana on teille ilosanomana julistettu” (1. Piet. 1:24,25).

Unikkoja aikaisemmin kukkaan puhkeaa myös meillä Suomessa tunnettu, puutarhassa viihtyvä kruunuvuokko. Se kasvattaa ensinnä lehtiruusukkeen ja auringon lämmön kasvaessa liuskaisten lehtien keskeltä nousee 10-30 sentin koruinen karvainen kukkavana. Sen yläosaan kasvaa kolme pientä tukilehteä, joiden suojaan puhkeaa 5-9 sentin läpimittainen, hehkuvanpunainen ja samettimainen kukka.

Kruunuvuokolla on kuusi värikästä kehälehteä. Kukkapohjukkaan kiinnittyneet hede- ja emilehdet ovat puolestaan tummansinisiä. Sateella ja joka ilta kukka sulkeutuu avatakseen jälleen aamuvarhaisella loistavan kruununsa. Kukkien värit vaihtelevat. Niitä on puhtaan valkoisesta punaisen eri sävyihin. Myös lilat ovat hyvin kauniita.

1800-luvulla elänyt Pyhän maan tuntija H. B. Tristam arveli, että meidän Herramme tarkoitti juuri kruunuvuokkoa kehottaessaan katsomaan kedon kukkia ja niiden vertaansa vailla olevaa kauneutta.

Useimmat suomalaiset tuntevat esikkokasveihin kuuluvan syklaamin. Se menestyy Välimeren ilmastossa vuoristojen varjoisissa metsiköissä ja kallionkoloissa sekä muiden kasvien suojaassa myös rantatasa-

goilla. Marras-huhtikuussa lehtien keskeltä nousee kimppu yksinäisiä, pystyjä ja pitkävanaisia nuokkuvia nuppuja, joista avautuvien kukkien väri vaihtelee voimakkaan lilasta miltei valkeaan.

Kukkien erikoisuutena on viisi nuokkuvaa terälehteä, jotka taittuvat kierteesti miltei 180 asteen kulmassa taakse- ja ylöspäin. Kukkateriö on kuin itämaisen hallitsijan juhlapäähine.

Juutalainen kasvitieteilijä Efraim Hareuveni halusi antaa syklaamille juuri tätä seikkaa kuvaavan nimen kutsuen sitä Salomon otsarivaksi tai kruunuksi.

Suomalaisille rakkaassa suvivirressä mainitaan Saaronin lilja, josta kerrotaan Laulujen laulussa. Mitä suurimmalla todennäköisyydellä tämä kasvi on Saaronin tulppaani, joka viihtyy sekä vuoristossa että Negevin autiomaan hietikolla. Sipuli kehittyi syvällä maassa, josta se keväällä työntää kolme

aaltolaitaista lehteä ja vähän myöhemmin kukkavarren, joka hyvissä sääolosuhteissa voi kohota 30 sentin korkeuteen. Kukka on tulenpunainen, ja se muodostuu kuudesta suippenevasta verholehdestä, joiden tyvessä on musta täplä.

Jo mainitsemani kukat ovat vain pieniä esimerkkejä kukkamailman rikkaudesta. Se puolestaan muun luonnon ohella kertoo suuren Jumalan luomistyöstä, joka jatkuu koko ajan.

Luonnon elpyminen uuteen kasvukauteen osuu pohjoisella pallonpuoliskolla pääsiäisen jälkeiseen aikaan, jolloin sanoma Kristuksen ylösnousemuksesta kohtaa meidät talven kylmyydessä ja pimeydessä väsyneet vaeltajat.

Herra on ylösnoussut ja tuonut meille uuden elämän, iankaikkisen elämän toivon. Tämä toivo ei perustu meidän tekemisiihimme, vaan siihen, mitä Jeesus Kristus on tehnyt meidän puolestamme. Hän on ostanut ja lunastanut meidät ”pyhällä kalliilla verellä” ja viattomalla kärsimällä ja kuolemallaan.”

Kristus on keskelläme ja kutsuu meidät yhteyteen -sä!

VEIJO JÄRVINEN

Kaatuneiden muistopäivän ajatuksia sankarihautojen äärellä

Vpl. Pyhäjärvi-juurinen sotaorpo, Laitilan Kaatuneet Omaisat ry:n puheenjohtaja **Pekka Laulajainen** piti oheisen puheen Laitilan sankarihautoilla toukokuussa 2013 Kaatuneiden muistopäivänä. Tämän kevään pääsiäismaanantaina hän vietti 80-vuotispäiväänsä ja juhlan kunniaksi vei kukkatervehdykset muualle haudattujen muistokivelle ja sankarivainajien muistomerkillä isänsä muistoksi (kuva).

Kunnioitetut sotiemme veteraanit, tukijärjestöjen jäsenet, sotaorposisareni ja -veljeni, hyvät naiset ja herrat!

Olemme jälleen kevään ollessa kauneimmillaan kokoontuneet sankarihautojen äärelle kiittollisin ja kunnioittavin mielin niiden rakkaitemme muistoa kohtaan, joiden velvollisuudentunto ja uhrimieli ovat tehneet mahdolliseksi sen, että siniristiliput saavat yhä hulmuta vapaan, itsenäisen isänmaamme tunnuksena, ja tuovat tähänkin hetkeen juhlanan lisän.

Meillä useimmilla lienee ajatuksissamme tässä seisossamme yksi määrätty nimi, joka usein liikkuu mie-lissämme. Teillä veteraaneilla se voi olla aseveli, joka otettiin siitä viereltä pois. Rintamanaiset saattavat muistaa jonkin haavoittu-

neen viimeiset hetket. Sotataleskillä ja meillä sotaorvoilla se on tietysti se, aviomies ja isä. Kukin heistä on antanut oman kalliin uhrinsa, ja sitä me muistelemme nöyrän kiittollisina.

Keskitys lyhyesti niihin 70 vuoden takaisiin muistikuviin, jotka isästä ovat jääneet 9-vuotiaan poikasen mieleen – isän kirjeistä saaduin tiedoin täydennettynä. Isäni palveli talvisodan päivät Taipaleenjoella konekiväärimiehenä. Äiti on säilyttänyt kaikki isän sodan aikaiset kirjeet, ja niistä pääsee hyvin aistimaan, mitä suomalaisen miehen, aviomiehen ja pienten lasten isän ajatuksissa liikkui, kun viimeinen hetki saattoi olla edessä milloin tahansa. Kirjeissä korostuu aina samat asiat: huoli vaimon ja poikien selviämisestä – meitä oli kolme, minä 5,5 vuo-

den, keskimäinen 3 vuoden ja nuorin 5 kk ikäinen. Huolen aihetta lisäsi vielä se, että olimme joutuneet lähtemään kotoamme Karjalasta evakkoon täysin vieraisiin oloihin kauas Pohjanmaalle.

Rintamaoloista ei tietysti voinut kovin paljoa kirjoittaa – eikä isän kirjeiden joukossa ole kuin pari, joissa sensuuri on pyyhkinyt jotain yli. Myöskään oman selviämisen epävarmuudella ei kirjeissä näemmä tahdottu murehduttaa kotiväkeä, vaikka vihollinen oli koko ajan siinä silmien edessä. Ikävä ja kaipaus päästä jälleen rakkaitensa luo tuli kirjeistä luonnollisesti selvin sanoin esille.

Ja tietysti huoli isänmaan kohtalosta mainittiin usein. Kun vastassa oli mahtava vihollinen, ja omat voimat tunnustettiin vähäisiksi, oli luonnollista, että apua etsittiin sieltä, mihin oli lapsuudesta lähtien totuttu – Kaikkialta Jumalalta: ”Ei Jumala voi antaa Suomen joutua hukkaan, kun me turvaudumme hänen nimeensä” – ”Rukoilkaa, kylä täälläkin rukoillaan”, tämänkaltaiset olivat usein

toistuvia kehotuksia isän talvisodan aikaisissa kenttäpostikirjeissä.

Jatkosodan aikana isä palveli koulutustehtävissä kauempana rintamalinjoista, ja se kuvastui myös kirjeitten sanomassa. Vaikka kuoleman vaara ei ollutkaan yhtä todellinen kuin Taipaleenjoella, näissäkin kirjeissä muistutettiin usein sotatoimien vaarallisuudesta: ”Täällä voi sattua mitä tahansa”. Ja aivan kuin lähtönsä aavistaen siinäkin kirjeessä, jonka isä kirjoitti kolme päivää ennen haavoittumistaan ja kuolemaansa, oli tuo varauksellinen viesti. Isä haavoittui kuolettavasti taisteluharjoituksissa Lahdenpohjassa sinä päivänä, jolloin hänellä juuri piti alkaa tavanomaista lomaa pitempi työloma, ja siksi tuo surusanoma tuntui sitäkin raskaammalta.

Viimeisen leposijansa isä sai kotikirkkonsa Vpl. Pyhäjärven sankarihautausmaalta, jonne ehdittiin jatkosodan vuosina haudata alun toistasataa sodan uhria. Perestroikan jälkeen tuon hautausmaan on voitu kunnostaa ja sinne on pystytetty harmaa graniittinen

Rakkaamme
Mirjam Helena Ryynänen
o.s. Karkiainen
s. 30.4.1920 Vpl. Pyhäjärvi
k. 10.4.2014 Jyväskylällä

Kiittäen ja lämmöllä
muistaen
**Helena ja Jorma perheineen
Leenan ja Tapion perheet**

Herra on minun Paimeneni.
- Psalmi 23

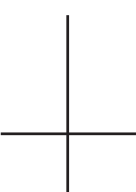
Siunaus toimitettu 3.5.2014
Jyväskylässä.
Lämmin kiitos osanotosta.

Kuolleita

Kerttu Anna Jokela, o.s. **Pusa**, nukkui ikiuneen 10.4.2014 Hämeenkyrössä. Hän oli syntynyt 4.12.1923. Hän oli kotoisin Enkkuan kylästä Anna Kaisa ja Juhana Pusan tytär. Hänellä oli Toini-sisko ja veljet Aarne, Alpo ja Antero. Kerttua jäivät kaipaamaan 6 lasta, 15 lastenlasta ja 21 lastenlastenlasta sekä suuri joukko sukulaisia ja ystäviä.

Pyhäjärvi-lehti julkaisee joka numerossa tietoja perhetapahtumista, kuten merkkipäivistä, edesmenneistä ja valmistuneista.

Muistathan kysyä asianosaisilta luvan tietojen julkaisuun.

Äiti, Mummu
Ilmi Annikki YLIVIIKARI
o.s. Pitkänen
s. 13.8.1929 VPL. PYHÄJÄRVI
k. 17.4.2014 SASTAMALA

Kaivaten
Päivi ja Kalevi Marita Reima Petri ja Riitta Nora, Perttu ja Sara sukulaiset

*Jo Karjalan kunnailla lehtii puu,
jo Karjalan koivikot tuuhettuu.
Käki kukkuu siellä ja kevät on,
vie sinne mun kaipuu pohjaton.*

Siunattu läheisten läsnä ollessa Karkkuun 10.5.2014.
Kiitos osanotosta. Kiitos myös Anninperitiläisille
hyvästä hoidosta.

muistokivi – kotiseutumattojen suosikkikohde.

Tässä oli lyhyesti yksi viime sotien sankaritarina, yksi tuhansien joukossa. Myös kukin tuonne sankaripat-

saan reunakiveen kaiverre-tuista nimistä kätkee taakseen omansa – yhtä arvokkaan.

PEKKA LAULAJAINEN

Sastamalassa Veteraanipäivänä 2014: Heimo-setä oli yksi Suomen yli 90 000 sankarivainajasta

Heimo Äikäs, 1923-1944, Vpl Pyhäjärvi, Tiitua. Heimon sota, siellä jossain päättyi 10. päivä toukokuuta 1944 noin klo 23, hän on yksi yli 90 000 sankarivainajasta.

Tänään seurattessani televisiosta kansallisen Veteraanipäivän 2014 pääjuhlaa Mikkelistä, muistelin niitä tuntemiani miehiä ja naisia, jotka olivat mukana sodissa. Yksi heistä on setäni Heimo Äikäs, joten on sopiva hetki muistella Heimon isänmaalleen antamaa uhria. Heimo oli pienen ryhmän kanssa partioimassa välimaastossa ja joutunut siellä väijytykseen. Tarkempi kuvaus Heimon kaatumisesta on oheisessa sotilaspastori **Toivo Lemmetyisen** kirjeessä.

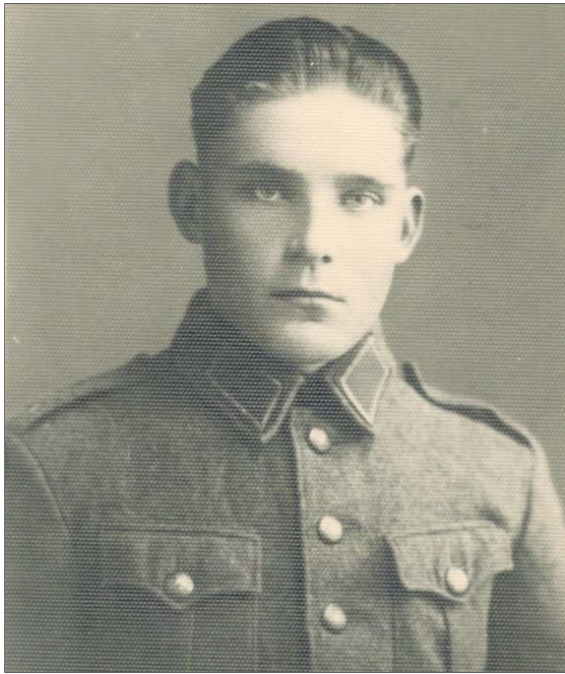
Vaikka en Heimoa koskaan tavannut, on kuin tuntsin hänet, niin paljon olen hänestä vuosikymmenten aikana kuullut. Sain aikoinaan käsiini Heimon kirjeet ja sotilaspastori Toivo Lemmetyisen kirjeen Heimon äidille **Helena Äikäkselle**. Tuolloin ajattelin, että niitä voisi julkaista vuoden 2014 toukokuun Vpl Pyhäjärvi-lehdessä ja näin kunnioittaa Heimon kaatumisen 70-vuotispäivää.

Heimo oli sisaruksista nuorin joka joutui sotaan, siellä olivat jo hänen neljä veljeään ja kaksi siskoa. Viimekesäinen Pyhäjärven sankarihautausmaan aidan rakentaminen, jossa sain olla mukana, oli tavallaan valmistautumista tähän hetkeen.

Heimon hautapaikka ei ole tarkasti tiedossa. Ensimmäisen kerran vuonna 1990 Pyhäjärvellä käydessämme etsimme Heimon hautaa, löysimme vain painaumattomasta maastosta, joista päättelimme hautausmaan sijainnin. Sankarihautausmaa on nyt aidattu ja aita ehditty jopa uusua. Hautausmaalle on pystytetty muistomerkki muistuttamaan meitä annetuista uhreista, samalla se tarjoaa paikan, missä voimme kunnioittaa heidän muistoaan. Näistä kuuluu suuri kiitos Vpl-Pyhäjärvi-Säätiölle ja sen aktiivisille toimijoille.

Heimon kirjeet äidille ovat säilyttäneet rauhoittavia, kuten ei täällä mitään hätää, tai mitä kuuluu ja onko arkiset askareet kotona tehty. Lainauksia Heimon kirjeistä äiti Helenalle:

"Hyvät kotiväkeläiset! Monet terveiseni saapukoot sinne kotikunnalle Karjalaan" tai "Älä äiti hätäile minusta kyllä hyvin voin ja jos ei aina niin hyvin väliin sitten huonommin, sillä hyvähän tässä vielä on olla kun on muutama kilometri matkaa eteen" tai "Mites elukat ovat jaksaneet ja onko niille saatu ruokaa" tai "Joko Viljami

Sähkösanoma

SOT TOIM YHT HELSINGIN KAUTTA 3527 '36

SK ESIK PYHÄJÄRVI

HEIMO ÄIKÄS HAUDALLA LUETTAVAKSI

TEIT PARTIORETKEN JOLTA EI PALATA. JOUKKUEEMME KAIPAA PARHAINTA MIESTÄÄN. MUISTOSI VELVOITTA MEITÄ TULEVISSA TAISTELUISSA NUKKUUS RAUHASSA - OLET ANTANUT KAIKKESI.

ASETOVERIT

on päässyt työlomalle vai eikö vielä ole päässyt. Oli pa hyvä, kun saitte sen vangin töihin, kuka sen järjetti" tai "Tulen lomalle maaliskuussa tai huhtikuussa" tai "Pistähän äiti joskus paketti tulemaan tänne kauas. Lähetän neljä kappaletta näitä pakettilippuja".

Heimon kirjeistä käy selville, että myös sisarukset pitivät yhteyttä kirjeitse ja olivat selvillä toistensa liikkeistä. Kaikki Heimon sisarukset ovat jo siirtyneet ajasta iäisyyteen, mutta minulle on jäänyt tunne, että he eivät koskaan selvinneet nuorimman, kuten he sanoivat "pojan" kaatumisesta.

Talvisodan alkaessa Heimo oli vasta juuri rippikoulun käynyt, eikä ajan kulkua oikein kukaan sodan melskeissä huomannut, vaikka sotaa oli käyty lähes viisi vuotta. Sotavuosien aikana Heimo oli vartunut mieheksi ja suorittanut asevelvollisuuden Kouvolassa vuonna 1942 yhdessä naapurin pojan **Viljo Kukon** kanssa.

Viljo on usein muistellut heidän yhteistä varusmies-aikaansa ja kertonut muistojaan Heimosta. Heimo

oli kaatuessaan parikymppinen, jolloin elämän pitäisi vasta alkaa. Kuten usein on todettu, oli Suomessa ainutlaatuinen tapa toimittaa kaatuneet kotiseudun sankarihautaan.

Näin Heimonkin matka päättyi kotiseudun multiin Pyhäjärven sankarihautausmaalle. Kun katselen valokuvaa Heimon hautajaisista, hieman ajatuttaa se, miten kaikki sisarukset sieltä jostain ovat saapuneet hautajaisiin. Aika on näyttänyt viljaa, valokuvassa olevista elossa ovat **Hely Äikäs** ja **Heta Valtonen** (o.s. Äikäs).

Sodan päättymisestä tulee kuluneeksi 70 vuotta ja me sodan jälkeen syntyneet olemme saaneet elää "hyvää aikaa", kuten eräs Kiiteellä tapaamani ja tunte mattomaksi jäänyt ikäiseni mies totesi, tuohon toteamukseen oli helppo yhtyä. Viimeiset 70 vuotta ovat suomalaisille historiallisesti tarkasteltuna pitkä rauhanajanjakso. Viimeaikaiset tapahtumat hieman askarruttavat ja mitä tulevaisuus tuo tullessaan, jää nähtäväksi.

KARI ÄIKÄS

Rintamalla 11.5.44.

Rva Helena Äikäs.

Näinä päivinä on Tiidankin lähtenyt tuo raskas sanoma, joka kertoo poikamme, korpr. Heimo Äikäs kaatumisesta. Minun raskaana vetovetäisintuntemuksena vahvistaa tämä sanoma todeksi. Tapaus sattui siten illalla klo 22.50, siinä noin yhdeksästä aikaan. Poikamme oli lähtenyt väkijoukon ryhmän kanssa väkiväestöön. He olivat jo meina iltana katoet siellä. Arvattavasti oli ryssä kuitentien huomannut heidät jomakin iltana ja asettunut väijytyksiin. Tämä meidän ryhmämme yllätettiin. Oivien lähellä vihollisen avasi yllättävän tensesa. Korpr. Äikäs osui heti useaan kohtaan ja ruostuma on seurannut arvan heli. Osien haavat juuri lähtöimme sinne koki kirkkoa kirkon.

Surua äiti. Me ymmärrämme niin hyvin Tiidan tunteenne tällä ajalla. Kuitenkin Tiidin olette yhä niistä monista Suomen aidoista, joitten tullen aisturden tunteenne poikamme nähdä näin yllättäen katosivat. Juuri kun olette nähtävissä Tiidan juhlapäivän aihien päivän, eikä olette onnittelevat kukaan kukaan, saapuu tämä viesti. Meidän on tunnus teltava, ettemme voi ottaa suruamme pois, emmekä paljon lohduttaakaan. Mutta me tiedämme, että on olemassa Jumala, joka hallitsee elämäämme ja tietää mitä tekee. Lohduttakoon Teitä surussamme se Pyhäin Panna sanoma, että Jumala rakastaa ihmistä ja hakee päästä hänen elämänsä. On ihmeellistä, että voi oppia tuntemaan Jumalan syvämmän ja siihen rauhan muodossa. Silloin elämä on kaikinlaatuinen Jumalan isäntäessä huomassa. Puolesta tulla on voiton päivä. Näillä Jumalan sanan ajatuksilla tahdon lausua Teille parhaimmat osastoivat toivoni. Toivon Teille rauhaa ja lohtua yhäältä. (Jäämistä tulee jostisra.)

Muun Terveisin!

Toivo Lemmetyinen
Pöytäpäivä.

Hepoharju yhä usein mielessä

Seinäjoelle sotien jälkeen kotiutunut ja siellä elämänsä ehtoota viettävä **Edit Kotasalmi** o.s. **Teittinen** muistelee vielä usein lapsuus- ja nuoruusvuosiaan kotona Hepoharjussa Viipurin läänin Pyhäjärvellä.

Talo, johon Edit syntyi 13.5. 1919 oli rakas paikka kaikille asujilleen. Kaikkiaan Teittiselle syntyi yhdeksän lasta, viisi tyttöä ja neljä poikaa, mutta pojista yksi kuoli lapsena ja toinen kuoli traagisesti 1930-luvulla.

Työnteko kunniaa

Hepoharju ei ollut mikään asumus, vaan se oli valtion kestäkiveariksi rakennuttama talorykelmä.

Rakennus oli aikoinaan toiminut Käkisalmen ja Pyhäjärven välisellä metsätalopaleella tuiki tarpeellisenä ns. Linnatien matkajien majatalona. Autoistumisen ja raideliikenteen kehittymisen myötä majatalotoiminta Suomessa lopetettiin ja talo sai uuden elämän, kun tilallinen ja piirinuohooja **Kustaa Teittinen** osti rakennuksen perheensä kodiksi. Majatalonpito ei talosta tyystin loppunut, sillä suurta työtä vuokratettiin metsämiehille ja muille yösiijaa tarvitseville.

Majoitustoiminta merkitsi perheen nuorille monenlaisia touhuja ja työtä koulunkäynnin lomassa, sillä tuohon aikaan kaikki kotitaloudessa tehtiin itse ruuanlaitosta pyykinpesuun. Marjastus kuului oleellisenä osana lasten ja nuorten kesän ja alkusyksyn askareisiin, sillä marjoista perhe sai paitsi lisätuloa, myös talvella tarvitsemiaan vitamiineja ja ruokapöydän täydennystä.

Äidin käsissä syntyivät poikien metsästysretkien saaliista myös monet maikoiset herkut, sillä ennen naimisiinmenoaan hän oli toiminut keittäjänä Savonlinnan kylpylässä, Edit muistelee.

Musti jäi kotiin

Marjastus jäi Editille niin veriin, sillä vielä ikäihmisenäkin hän poimijana helposti päihitti tyttärensä. Marjamatka Hepoharjuun

sulhasen **Erkki Kukon** kanssa jäi myös Editin viimeiseksi käynniksi lapsuusmaisemissa asemasodan aikana syyskuussa 1943.

Edit kertoo, että talo oli siinä kunnossa, kun se heilutti oli jäänyt evakkomatkalle lähdeäessä.

Kaikki rakennukset olivat pystyssä aitoja myöten. Ovet olivat lukossa, kun ketään talossa ei enää asunut. Itku minulta pääsi, kun näin, että sota oli kulkenut kotipaikankin kautta, hän kertoo.

Toisenkin kerran Edit pääsi sodan aikana kotitahuvilla käymään. Se tapahtui heti talvisodan alussa joulukuussa 1939, kun Edit sisarensa **Dagmarin** kanssa pääsi sotilaskyydissä Käkisalmen lapsuuskodissa käymään ja rakasta Mustikoira etsimään.

Lähtö tuli niin äkkiä, että Musti oli jäänyt kyydistä. Mustia ei etsinnöistämme huolimatta löytynyt mistään, ehkä se oli paennut sodan pauketta ja rytinää metsään. Meillä ei ollut aikaa eikä mahdollisuutta pidempään etsintään, sillä sota painoi päälle. Sotilaskyydissä nuoret naiset matkasivat kiireesti takaisin Käkisalmeen ja heitä siellä odottavien lottakomennuksiin.

Musti oli Editille tärkeä, sillä se oli tullut taloon pentuna vuonna 1934. Siitä tuli talon porraspäässä viihtyvä vahtikoira, joka aina haukkumalla ilmoitti kävelivätkö tiellä työntekijät Waldoffin tehtaalle, huristelivatko tiellä Taubilan kartanon **Fazerit** autollaan vai körttelivätkö tiellä Kyyrölän pottikauppiat tai lumppurit. Lumppurit jouduttivat matkaansa hoilaamalla: *Pankaa ne ryysyt yhteen myssyyn, syysäkkiä, liinarättii. Näist mie annan nappii, nappii, kuppii, vattii, lusikoi rautasii, savisii lautasii, kukkopillii, mitä vain mielenne villii.*

Luonto läheinen

Hepoharjun ihana luonto oli Editille läheinen lehtoineen ja lampineen, sillä kotitalo sijaitsi keskellä suurta metsäaluetta. Lähtien nooneen kalaiset lammet kuuluivat kuitenkin valtion met-

sähtiön herrojen nautinta-oikeuksiin, sillä niistä saivat kalastaa vain he.

Muistan kuitenkin kuinka metsäpomo, jonka nimi oli **Kurevits**, lahjoitti joskus meille saaliikseen saamansa ison taimenen vonkaleen, Edit kertaa muistojaan.

Kalojen Edit arvelee olleen vastalahjoja emännälle ja ruuanlaittajalle, sillä Editin äiti **Hilja** huolehti tunnollisesti metsäpomon haltuunsa jättämistä isoista raajoista. Pomo ei uskaltanut rosvojen pelossa kuljettaa metsätaipaleilla kaikkia palkanmaksuun tarkoitettuja rahatuokkoja mukanaan. Ennen vanhaan Linnatien metsäinen taival oli ollut suosittu ryöstöjen ja varkauksien tapahtumapaikka. Matkaa Pyhäjärven kirkolle oli Teittisiltä kahdeksan kilometriä, ja Käkisalmeen 18 kilometriä.

Käkisalmi oli Teittisen perheelle tuttu asiointipaikka, sillä isä Kustaa hankki sieltä mukavan talon, kun perheen nuoret yksi toisensa jälkeen hakeutuivat kaupunkiin töihin. Käkisalmeen suuntasi myös Edit, joka kansakoulun jälkeen 1936 pääsi **Pekka Värsin** kangas- ja vaatetusliikkeen harjoittelijaksi. Liikealasta muodostuikin Editille elämäntyö, sillä eläkkeelle hän jäi Huonekaluliike Askon Seinäjoen tekstiiliosastonhoitajan työstä 1979.

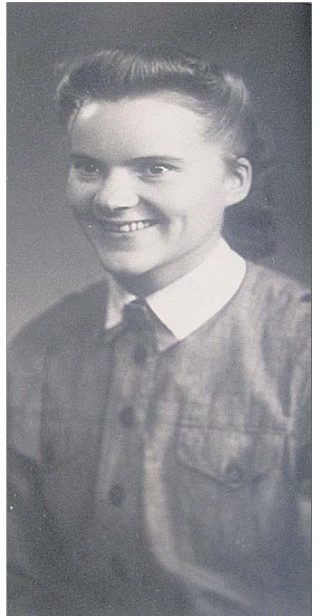
Muistot mukana

Evakkomatkalle Edit kuitenkin karjalaiset joutuivat lähtemään sotien aikana kaksi eri kertaa. Vaikka hän on pitkän elämänsä aikana on nähnyt monia maimia, Hepoharjun voittanutta ei ole.

Kodin lämpöä, turvallisuutta ja yhteisiä hetkiä sekä Karjalan värikästä elämää ja persoonallisia ihmisiä on yhä ikävä. Monet naurut ja itkutkin on Hepoharjussa lapsena ja nuorena yhdessä ja erikseen itketty. Ja tietysti ne tavalliset sisarusten kesken käydyt kinat ja ihanat yhdessäolon ja riemun hetket, hän toteaa.

Ikä ei 95 vuotta Seinäjoella täyttäneen Edit Kotasalmen harteita paina, siitä pitävät huolen iloinen mieli ja elämänmyönteinen asenne. Taustalla venäläisen emigrantin, Pyhäjärvellä asuneen Nikolai Tervakorven ent.Tscherbakoffin maalaama maisema Laatokalta. Kuva: Maija Ala-Fossi.

Nuori Edit Teittinen lottapuvussa vuonna 1940.

Aika on kuitenkin tehnyt tehtävänsä. Muita muisteloja isosta sisarusparvesta ei enää ole.

Yksin ja unohtettuna ei Editin kuitenkaan tarvitse vanhuuttaan viettää. Kotonaan yhä tyttäriensä **Ullan** ja **Marjan** avittamana Edit viihtyy rakkaiden muistojensa, vanhojen perhevalokuvien ja kotiseudusta kerättyjen kirjojen parissa. Hänen näkönsä ja kuulonsa ovat jonkin verran heikentyneet, mutta ne eivät muisteluista haittaa, kun kaikki on tarkkaan aikoinaan muistilokeroihin säilötty.

Puolisoa ikävä

Edit Teittisestä tuli sodan aikana rouva Kukko. Puoliso Erkki Kukko, myöhemmin **Kotasalmi**, syntynyt 1915, oli niin ikään kotoisin Pyhäjärveltä. Rikospoliisina aktiiviuransa Seinäjoella työskennellyt Erkki nukkui pois 2005.

Erkki oli minulle viisain ja kultaisin mies, sanoo Edit vakavana.

Monta kertaa kävimme Erkin ja tyttöjen kanssa Karjalassa vanhoja tuttuja, mutta sittemmin oudoksi ja vieraaksi muuttuneita

kulttuurimaisemia tutkailemassa. Pyhäjärvi-juhlat olivat nuorempana aina perheen suviohjelmassa, sillä niissä sai tavata vanhoja tuttuja ja haastella mukavia, nauraa Edit.

Nauru pidentää ikää. Edit Kotasalmi on siitä oiva esimerkki, sillä iloinen, elämänmyönteinen ja terhakka rouva juhli nauru suupielessä myös 95-vuotispäiväänsä lähimpiensä kanssa.

MAIJA ALA-FOSSI

Merkkipäiviä

Vanhin tyttäremme Kristiina täytti 16. maaliskuuta 60 vuotta. Meidät, äiti ja sisarukset, oli kutsuttu Nurmijärvelle viettämään hänen juhlapäiväänsä. Kun katselin tätä juhlaa, tuli mieleen, kun lapset olivat pieniä, yhdeksän kappaletta, että näenkö heitä aikuisina. Nyt kaikki ovat aikuisia ja lapsia on nyt jo neljässä polvessa. Nyt aina vartun, että tulisivat käymään.

MARTTA IMMONEN, o.s. Tenkanen

Hepoharjussa juhliittiin myös vanhimman sisaren Sylvin häitä. Edit istumassa etualalla oikealla. Morsiamen vanhemmat vasemmalla. Isällä komeat viikset ja äidillä edessään valkoinen esiliina.

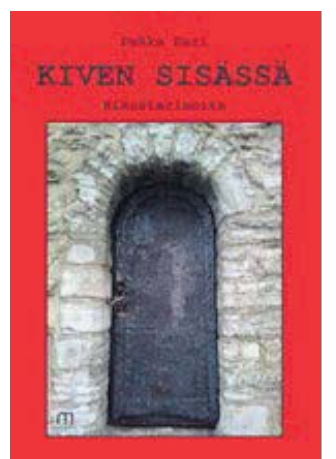
Pekka Karilta uusi kirja

Kiven sisässä, Rikostarinoita -kirja on pyhäjärvi-juurisen Pekka Karin uusi, vastajulkaistu teos.

Kiven sisässä sisältää lyhyitä ja vähän pidempiä ajatuksia vankilan sisästä ja sen ulkopuolelta, vankilasta ja sinne joutumisesta, jokapäiväisestä elosta kiven sisällä. Ihmisen huuto pimeästä, kaltereiden takaa olemassa olevaan...

Teos on novellikokoelma, jonka aihepiiri istuu otsikkonsa alle. Vaikka osa teksteistä on pikemmin ajatuksia kuin tarinoita, muodostuu niistä kokonaisuus, joka on vertaansa vailla omassa maailmassaan.

Pekka Karin henkilöhaastattelu on julkaistu Vpl. Pyhäjärvi-lehdessä 1/2014. - MRT

Taide vei voiton kauppiassuvun pojasta

Novgorodilaiseen kauppiassukuun 24.10.1886 syntyneen **Nikolai Tšerbakoffin** isä ehdotteli pojalleen kauppiasuraa, mutta taide vei voiton ja vastoin isänsä tahtoa Nikolai haikautui alan oppiin Pietariin päätyneen Pietarin Keisarikunnan Taideakatemiaan. Siellä merimaalausosastolla hänen opettajanaan toimi venäläisen realismin kärkihahmoinhin lukeutuva **Ilja Repin**. Alkuun Tšerbakoffin uralle kuului mm. toiminta piirtäjänä satiirisessa Krokodil-lehdessä.

Vanhin Kouvolassa näytellyssä oleva teos ”Evva” on vuodelta 1915. Ratkaiseva käänne teiteilijän elämässä osuvat vuosiin 1914 ja 1917. Jouduttuaan sootaan tsaari Nikolai II:n joukoissa Tšerbakoff haa-voittui 1914 ja pääsi Terijoelle Suomen suuriruhtinaskunnan puolelle sotilaiden hoitolahan. Vuoden 1917 vallankumouksessa novgorodilaisen kauppias-
perheen omaisuus tuhoutui. Täysin varattomana Nikolai pakeni 1917 Konevitsan luostariin.

Ikoneita ja seinämaalauksia restauroineesta taiteilijasta tuli ensin luostarin postinkantaja ja sittemmin Sortanlahdessa sijainneen luostarin talonhoitaja. Tutustumisen Sortanlahden Osuuskupan hoitajana työskennelleeseen opettajatar **Lydia Kaukiseen** (1895-1979) johti avioliittoon.

Vaurastuttuaan Tšerba-

koff perheineen asettui 1920-luvulla valmistuneeseen, ateljeen sisältäneeseen taloonsa Sortanlahden niemien itärannalle. Suomen kansalaisuus hänelle myönnettiin 1928.

Näyttelyssä on hyvän läpileikkauksen taiteilijan tuotannosta antava kokoelma teoksia sotia edeltäneeltä ajalta sekä 1940-1950-luvuilta aina viimeiseen Laatokka-maalaukseen saakka.

Avajaisissa tapasin teoksia näyttelyyn luovuttaneista **Leif Lindbergin**, joka kertoi isoisänsä ortodoksi-kirkkoherra isä Anninskij’n sekä tämän tyttären, Tampereella yhä elävän äitinsä **Maria Lindbergin**, 95, läheisistä suhteista taiteilijaan. Lähiseudun asukkailla oli kaiken kaikkiaan hyvätah-
toiset välit emigroituneen taiteilijan ja hänen perheensä kanssa. Taiteilijan lapsenlapsista kaksi perhettä oli mukana näyttelyn avajaisissa Kouvolassa.

Talvisodan sytyttyä Tšerbakoffin perhe pakeni muiden tavoin, vain pieni määrä siihen astisia maalauksia mukanaan. Merkittävä osa maalauksista jäi mattokääreisiin kätkeytyneinä kodin kellarin lattian alle. Kun taiteilija jatkosodan aikana pääsi palaamaan Sortanlahteen, oli talo tuhoutunut, samoin raunoista löytyneet maalaukset.

Kuortaneella evakkona ollessaan hän tutustui säveltäjä **Heikki Klemettiin**, jonka kehotuksesta taiteilija

v. 1940 muutti nimensä **Niilo Tervakorveksi**. Etunimi ei vakiintunut käyttöön. Mm. Savonlinnassa, Seinäjoella ja Nastolan Villähteellä asunut perhe asettui Hyvinkäälle, missä taiteilija asui kuolemaansa 18.11.1960 saakka.

Nyt esillä oleva näyttely on vuosikymmeniin ainutlaatuinen tilaisuus tutustua Nikolai Tšerbakoff-Tervakorven taiteeseen. Teoksia ei ole juurikaan ollut esillä, sillä viimeiseen saakka taiteilija karttoi julkisuutta.

Vuonna 1970 taiteilijan tytär **Vera Makkonen** järjesti pienimuotoisen isänsä teosten näyttelyn ja 1986 taiteilijan lapset kokosivat Hyvinkään kaupunginmuseoon Einolan taloon 60 teosta sisältäneen 100-vuotisjuhlanäyttelyn. **Salme Rintala** kirjoitti tästä näyttelystä lehtemme numerossa 11/1986.

Samana vuonna numerossa 10/1986 julkaistiin **Viljo Pärssisen** muistelmia taiteilijasta. Rintalan kirjoitus ilmestyi uudelleenpainettuna 11/2010. Lehden numeroissa 7/2012 ja 11/2012 on julkaistu allekirjoittaneen kirjoitukset taiteilijasta ja hänen elämästään.

Kouvola-talo, Kouvolan taidemuseo Poikilo, Varuskunnankatu 11, 45100, avoinna ti-pe 11-18, la-su 12-17.

KAARINA
PÄRSSINEN

Nikolai Tšerbakoffin maalaus Ravakko. Kyseessä on paikannimi Salitsanrannan kylässä, Salitsanrannan ja Matiskalan rajamailla sijainneesta Golzin venäläisemigranttiperheen ennen Käkisalmeen siirtymistään omistamasta, aivan Pyhäjärven rannassa sijainneesta Reunasille ennen sotia siirtyneestä tilasta. Reunanen veljekset istuttivat tilalle 800 omenapuuta, kerrotaan Salitsanranna koulupiirin kyläkirjassa. Kuva: Kari Kyander.

Lappeenrantalaisen **Leif Lindbergin** ja hänen Tampereella asuvan äitinsä **Maria Lindbergin**, 95 v, Tšerbakoff-Tervakorven kokoelmasta näyttelyyn saatiin kuvan vasemmassa alalaidassa oleva ”Laatokka talvela” (1938) ja oik. yläkulmassa sijaitseva ”Laatokka” (1930). Kuvan vasemmassa yläkulmassa oleva Laatokka-aiheinen maalaus on taiteilijan viimeiseksi jäänyt, tätä aihetta käsitellyt teoksensa.

Kevätretkellä Kymenlaaksossa oli tarjolla taidetta ja historiaa

Tämänvuotista kevätretken kohdetta ei Vpl. Pyhäjärvisseurassa kauaa tuumailtu! On päästävä katsomaan kerrassaan harvinaislaatuinen kokoelma Nikolai Tšerbakoff-Tervakorven taidetta, kun sitä vihdoinkin on esillä 7.5.2014 avatussa näyttelyssä Kouvolan taidemuseossa.

Loppujen lopuksi meitä oli la 10.5. pikkubussilla liikkeellä pienehkö, mutta siksi juuri sitäkin ketterämin paikasta toiseen liikkunut, kuljettajineen 15 osallistujan ryhmä. Monivuotiset yhteistyökumppanimme, kurkijokelaiset retkeilivät keskenään kokonaan toiseen suuntaan tällä kertaa.

Toiseksi kohteeksemme Kymenlaaksossa valitsimme UNESCO:n maailmanperintökohteena tunnetun Verlan tehdasmuseon ja kalliopiirookset Jaalan ja Valkealan rajamailta. Iloksemme pääsimme osalliseksi jo etuajassa äitienpäivälounaasta, herkuista, jotka nautimme ravintola Wanha Kelossa Jaalassa.

Superyllätys – samaan aikaan Wanhassa Kelossa, lähinnä piha-alueella pyöri-
neiden, kokoontumisajon etapille saapuneiden, noin 500 motoristin ja pyhäjärveläisten kohtaamisessa ei ollut pienintäkään ongelmaa.

Etusivulla ja yllä kuvailaan Nikolai Tšerbakoff-Tervakorven ja samaan aikaan Kouvolan taidemuseo Poikilossa ja Laila Pullisen teoksista nyt esillä elokuun loppuun saakka olevia näyttelyitä. Saimme tilauksesta asiasta ennalta sopien erityisopastuksen koottuun harvinaislaatuiseen näyttelyyn. Näyttelyjulkaisun kirjoittaneella ja muutamien vuoden taiteilijan elämästä hankalasti saatavilla olleisiin dokumentteihin perehtyneellä **Maj-Lis Tykkyläisellä** ja iloksemme paikalle oma-aloitteisesti meitä tapaamaan saapuneella, näyttelyteokset keränneellä **Martti Juutilaisella** oli paljon mielenkiintoista kerrottavaa ohi näyttelyjulkaisun tekstin. Laila Pullisen teosten näyt-

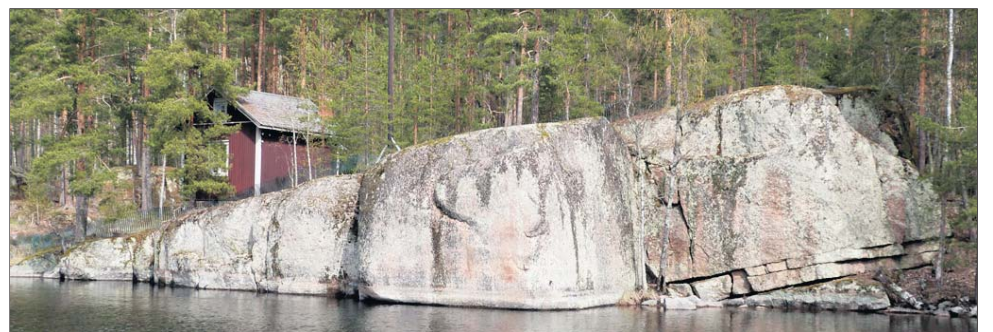
telyyn perehdyimme oma-toimisesti. Aikaa kaikkeen olisi taidemuseossa pitänyt varata n. 1,5 h asemasta ehkä 2-3 tuntia, jotta olisi täysin tyytyväisinä, kiireen ahdistamatta poistuttu. Sinne on palattava, niin totesi moni meistä, kunhan nähty on jonkin aikaa sulatellut.

Verlan tehdasmuseoon tutustumiseen sisältyvä opastus oli yksityiskohtainen ja perusteellinen. Kerrassaan erinomainen katsaus puuhiomoiden ja pähvinvalmistuksen historiaan 1800-luvun lopulta asti liki tehtaan lopettamiseen 1964 saakka yhtä käsityöläismäisenä ja aitona säilyneessä tehtaassa ja ruukkimiljöössä. Kun paikalle pyrähti vielä pyhäjärveläisten tulosta kuuluttuaan tarinoimaan Verlassa vuosikymmenet asunut vernitsalaisjuuriin **Pekka Yrjönpöika Pärssinen**, 65 v, jäi korostetusti ”hyvä maku suuhun” – olimme kohteissamme odotettuja ja toivottuja vieraita.

KAARINA
PÄRSSINEN

Kevätretken osallistujia Aune Jääskeläinen, Eero Heikkinen, Laila Heikkinen, Kaarin Halonen, Marja-Liisa Paussu, Aila Molarius ja Kaarina Pärssinen seuraamassa Nikolai Tšerbakoff-Tervakorven näyttelyn esittelyä, jonka suoritti taiteilijasta kirjan laatinut Maj-Lis Tykkyläinen (oik.)

Laajuudeltaan Suomen suurimpia tähän mennessä löydettyistä kalliopiirooksista voi tarkastella rannalle rakennetulta katselutasanteelta.

Turkulaistytöille voitto Toyotan kansainvälisessä muotoilukilpailussa

Turun ammattikorkeakoulun opiskelijat **Nea Kosonen** ja **Elisa Määttä** ovat voittaneet ensimmäisen palkinnon Toyotan kansainvälisessä muotoilukilpailussa Hannoverissa, Saksassa. Kilpailussa piti suunnitella uuden polven vetotrukki.

Voitto on merkittävä tunnustus suomalaiselle muotoilulle ja muotoilun koulutukselle. Kosonen ja Määttä saivat 4000 euron palkinnon. Voittanut "Budo"-trukki on näyttävästi esillä maailman suurimmilla materiaalinkäsittelyalan messuilla Hannoverissa 19.-23. toukokuuta.

Kilpailuun osallistui opiskelijoita yli 100 muotoilualan koulusta 17 Euroopan maasta. Suomalaiset vakuuttivat tuomariston uniikilla muotoilullaan, käyttäjäystävällisyydellä ja tuotteen toteuttamiskelpoisuudella. Heidän vetotrukkinsa on suunniteltu kestäväksi ja muotoilun avulla tuote soveltuu erikokoisille käyttäjille ja ottaa huomioon

myös talviolosuhteet. Nuoret suunnittelijat kävivät työnsä alussa haastattelussa lentokenttähenkilökuntaa saadakseen selville tarvittavia erikoisvaatimuksia.

Kilpailun tuomaristoon kuului jäseniä Toyotan pääkonttorista Takahamasta Japanista ja Ruotsissa sijaitsevasta Euroopan Design Centeristä. Lopullisen päätöksen voittajasta teki Toyota Material Handling Euroopan johtoryhmä.

Toyota Material Handling on maailman suurin materiaalinkäsittelylaitteiden ja trukkien valmistaja. Vetotrukkeja käytetään yleisesti mm. lentokentillä, tuotantolaitoksissa ja sairaaloiden vaatehuollossa.

– Toyota on iso monikansallinen konserni, jolla on korkeat vaatimukset. Hienoa, että suomalainen muotoilu pärjää kansainvälisellä kone- ja ajoneuvoteollisuuden alalla, sanoo Toyota Material Handling Finland Oy:n toimitusjohtaja **Pasi Nieminen**.

Johtaja Pari Nieminen ja palkitut Elisa Määttä ja Nea Kosonen.

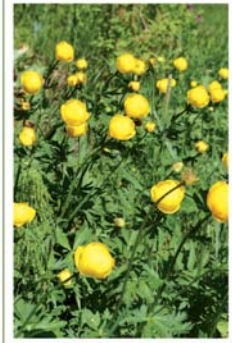
Suomalaisnuorten suunnittelemaa Budo-vetotrukkia ajetaan seisaaltaan. Kuvat: Toyota tiedotus.

Elisa Määttäellä on sukujuuria Vpl. Pyhäjärvellä; pappi **Aulis Määttä** on kotoisin Kahvenitsalta. – MRT

Tilaa uusia Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön adresseja

Adressit 10 euroa kappale + postituskulut.
Tilaukset: Juhani Forsberg
Ryytimaantie 19 A 8 00320 Helsinki,
puh. 050-511 2899 tai
juhaniforsberg@gmail.com.

Lähde matkalle Karjalaan!

9.-12.6. ÄKKILÄHTÖ,
Viipuri, Pyhäjärvi, Käkisalmi

19.-22.6. Juhannus,
Pyhäjärvi, Valamo, Rautu, Metsäpirtti

3.-7.7. Vienen Kemi, Solovetski

14.-17.7. Pyhäjärvi, Konevitsa, Käkisalmi

8.-11.8. Pyhäjärvi, Käkisalmi, Valamo

6.-10.9. Petroskoi, Karhunmäki, Kontunpohja, Kivatsinputous

Tiedustelut:
Heli Salminen puh, 050 567 1586, 02 633 1784
Olli Lönnberg puh, 02 865 2110

Vpl. Pyhäjärvi-tuotteita edullisesti lahjaksi ja omaan käyttöön

Hanki vaakunapaita, jota saatavana väreissä valkoinen, helmenharmaa ja musta. Edullisesti esim. lahjaksi ja asukseksi tuleville kotiseutumatkailijoille, vaikka koko ryhmälle, juuristamme kertova Vpl. Pyhäjärven vaakunapaita. Aidon värisellä Vpl. Pyhäjärven vaakunan kuvalla ja tekstillä PYHÄJÄRVI VPL varustettua erittäin hyvälaatuista T-paitaa löytyy valkoisissa sekä V- että pyöreällä kaula-aukolla, helmenharmaissa vain pyöreällä. Koot S, M, L, XL, XXL ja XXXL. Koot S, M, L, XL hinta 15 e/kpl ja koot XXL ja XXXL 20 e/kpl. Mustia paitoja on ennen lisätilausta jäljellä vain muutamia hajakokoja. Ilmoita, jos haluat nimen omaan mustan T-paidan, niin vauhditamme tilausta valmistajalta.

Dokumenttielokuva Muistojen järvi vuosilta 1939-44 Pyhäjärvellä, mukana liuskan seloste elokuvasta, DVD:n hinta 20 e/kpl, tuote tilapäisesti lopussa. Syksyllä teetämme lisäkappaleita. **Seuran 50-vuotishistoriikki** (2007) tarjoushintaan 10 eur/kpl. Postitettaessa lähetyksiin lisätään postituskulut, mutta myös tuotteiden noutamisesta Karjalatalolta voitte sopia. Tilaukset ja tiedustelut Kaisa-Liisa Korhonen 050-590 5433, e-mail kaisaliisa.korhonen@kolumbus.fi sekä Kaarina Pärssinen 040-519 3036, e-mail kaarinaparsinen@gmail.com **HUOM!** Tänä vuonna emme ole myymässä tuotteitamme Pyhäjärvi-juhilla, tilaukset toistaiseksi siis vain postitse!

Vpl. Pyhäjärvi-seura ry.

TAPAHTUMAKALENTERI

Matti Pohjolaisten tyttäret Leena ja Liisa kutsuvat **Mont-ruan, Pöhlhölän ja Kalamajan jakokunnan** kokoukseen ja vuosijuhlaan 2.8.2014 klo 12 Keikyään; Keikyäntie 5 (Keikyän sillan pielessä). Tilaisuus alkaa kenttäruekailulla ja jatkuu kokouksella sekä juhlahjelmalla.

Karjalainen päivä Juankoskella, Lomakartano Kivenavalla la 24.05. klo 9-16. Karjalan Nuorisoliiton Leena Rintala valottaa lasten ja nuorten toiminnan sisältöä karjalaisyhdistyksille, joilla useimmalla on tarve uudistua ja saada nuoriakin mukaan. Lisäksi mm. Heinäpäätmusiikkiritto esittää Juice Leskisen musiikkia. Tilaisuudessa on myös yhteislaulua ja hanurimusiikkia. Tapahtumapäivä sisältää lisäksi ulkoliikuntaa: Luontopolku rasteineen, leikkimielinen ja toisissaan toteutettava kyykkäturkaus sekä rullapotkurikisa. Juankosken Karjalaisten järjestämä päivä sisältää myös hyvät arpajaiset. Tapahtuman osanottokustannukset 25 e, sisältävät tervetuliaisjuoman, karjalaisen pitopöydän antimet sekä päätöskahvit. Ilmoittautumisen voi hoitaa puheenjohtaja Aune Markkiselä, 040-8489709. - Terveisin Hannu Musakka, Juankosken Karjalaiset ry

Toukokuun 2014 loppuun päättyvä apurahojen hakuaika (postileima viimeistään 30.5.2014):

- Perinnerahasto I:stä apurahoja jaetaan äidinkieltä tai musiikkia opiskeleville tai tutkiville henkilöille.

- Arvo Kukon rahastosta apurahoja jaetaan humanistisia tieteitä ja musiikkia opiskeleville.

Tiedustelut: Juhani Forsberg p. 050 5112 899

tai asiamies Pirjo Kiiala p. 044 2815 047

Hakemuslomake on tulostettavissa säätiön kotisivuilta/apurahat www.karjalanliitto.fi/vplpyhajarvisaatio

Karjalan Liiton kesäjuhlat Lappeenrannassa 13.-15. kesäkuuta. Lisätietoja www.karjalanliitto.fi.

HAASTEELLAAN
Lappeenrannassa
13.-15.6.2014

Mistä löydän hyvän lahjan?

Tässä vihje: Hanki kirjapari **Kaunisti Vpl Pyhäjärveä**, osat I ja II. Yhteensä 736 sivua ja 1750 kuvaa. Koko A4. Hinta vain 95 euroa + läh. kulut. Lisätietoja ja tilaukset: taubila@pp.inet.fi tai 044 564 1040. Noudettavissa myös johtokunnan jäseniltä ilman läh. kuluja. Sekä <http://vpl-pyhararvi.fi/kirjapuoti>

Seuraava Pyhäjärvi-lehti ilmestyy kesäkuussa.

Aineistot toimitukseen viimeistään **pe 6.6. 2014** mennessä, kiitos!

vpl. Pyhäjärvi

Julkaisija: Vpl. Pyhäjärvi-Säätiö
Kotisivut: www.karjalanliitto.fi/vplpyhajarvisaatio

Päätoimittaja:
Marjo Ristilä-Toikka
Rautasemantie 375
37570 Lempäälä
puh. 040 730 2622 tai
03-3748 448
marjo.ristila-toikka@kolumbus.fi

Toimitusneuvosto:
Juhani Forsberg, Yrjö S. Kaasalainen, Pirjo Kiiala, Kirsti Naskali, Esko Pulakka, Markku Pärssinen ja Marjo Ristilä-Toikka.

Toimituksella on oikeus lyhentää ja muokata lehteen lähetettyä aineistoa.

Tilaukset, jakeluhäiriöt ja osoitteenmuutokset:
Toimitus, päätoimittaja Rautasemantie, Lempäälä kts. yhteystiedot vierestä

Vpl. Pyhäjärvi-Säätiön asiamies
Pirjo Kiiala
Lamminkankaantie 12
33420 Tampere
puh. 044-2815047
pirjo.kiiala@gmail.com

Sivunvalmistus:
Marjo Ristilä-Toikka

Painopaikka:
Botnia-Print Oy
Kokkola

Tilaushinnat: koti- ja ulkomaat 30 euroa/vsk.
Ilmoitushinnat (pmm):
kuolinilmoitukset.....0,70 e
tekstissä.....0,80 e
pienin ilmoitus.....20 e
Hintoihin lisätään alv. 24%